

Sygn. akt II Ca 163/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

1 Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Krzysztof Niezgoda

Sędzia Sądu Rejonowego Grzegorz Borkowski (del.)

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2017 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko E. W., G. W., L. W., D. W., M. W. i A. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 28 listopada 2016 roku, sygn. akt I C 483/16

I. oddala apelację;

II. oddala wniosek powoda o zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Krzysztof Niezgoda Andrzej Mikołajewski Grzegorz Borkowski

Sygn. akt II Ca 163/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, na podstawie weksla, że E. W., G. W., L. W., D. W., M. W. i A. W. mają solidarnie zapłacić na jego rzecz kwotę 35 394,19 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 11 147,80 zł od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł także, że dochodzone należności wynikają z umowy kredytu nr (...) udzielonego E. W. i G. W. na utworzenie gospodarstwa rolnego przez osoby, które nie przekroczyły 40 roku życia. Powód wypełnił w dniu 21 marca 2016 roku weksel in blanco wystawiony przez pozwanych E. W. i G. W. oraz poręczony przez pozwanych L. W., D. W., M. W. i A. W. w celu zabezpieczenia spłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy.

*

Nakazem zapłaty z dnia 31 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł, że E. W., G. W., L. W., D. W., M. W. oraz A. W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia im tego nakazu powinni solidarnie zapłacić Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. kwotę 35 394,19 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 11 147,80 zł poczynając

od dnia 21 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5 260 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wnieść w tym terminie zarzuty.

Pozwani w zarzutach od nakazu zapłaty zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zarzutów pozwani podnieśli zarzut z art. 10 Prawa wekslowego, dotyczący sposobu wypełnienia weksla, a mianowicie przedawnienia roszczenia powoda objętego przedmiotowym wekslem przed jego wypełnieniem przez powoda.

Ponadto zdaniem skarżących żądanie odsetek mogło być skutecznie zastrzeżone wyłącznie na wekslu płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu i art. 481 k.c. nie powinien mieć zastosowania.

*

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. uchylił w całości nakaz zapłaty z dnia 31 marca 2016 roku;

II. oddalił powództwo;

III. oddalił wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie kwotę 1 327 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 września 1999 roku G. W. (dalej kredytobiorca) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. (dalej bank) umowę kredytu nr (...) w złotych na utworzenie, urządzenie gospodarstwa rolnego przez osoby, które nie przekroczyły 40 roku życia.

Kredyty ten został udzielony na zasadach ustalonych w Prawie bankowym i w przepisach wykonawczych do tej ustawy, w umowie i obowiązującym w banku regulaminie kredytowania, oraz na zasadach określonych w zarządzeniu Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. nr (...) z dnia 18 marca 1998 roku z późniejszymi zmianami, wydanym w oparciu o postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 roku w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (zwanej dalej Agencją) oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. z 1996 roku, Nr 16, poz. 82, ze zm.) i zawartej umowy nr (...) z dnia 14 kwietnia 1997 roku pomiędzy Agencją i Bankiem (...) SA z późniejszymi zmianami, na okres od dnia 15 września 1999 roku do dnia 30 sierpnia 2009 roku włącznie, w kwocie 75 000 zł na sfinansowanie budowy budynku gospodarczego, którego całkowity koszt to 105 000 zł. Przewidywany czas zakończenia budowy i rozliczenia kredytu to 15 grudnia 1999 roku.

Splata kredytu, bez odsetek, miała nastąpić: najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2000 roku do kwoty 67 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2001 roku do kwoty 60 000 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2002 roku do kwoty 52 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2003 roku do kwoty 45 000 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2004 roku do kwoty 37 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2005 roku do kwoty 30 000 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2006 roku do kwoty 22 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2007 roku do kwoty 15 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2008 roku do kwoty 7 500 zł, najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2009 roku do kwoty 0 zł.

Kredytobiorcy przysługiwała dopłata ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. na spłatę części należnego Bankowi oprocentowania na zasadach określonych we wskazanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 roku, pod określonymi warunkami.

W razie niespełnienia tych warunków otrzymane przez kredytobiorcę dopłaty do oprocentowania podlegały zwrotowi wraz z odsetkami ustawowymi za okres od daty ich otrzymania, a dalsze dopłaty nie przysługiwały.

Kredyt był oprocentowany według stawki zmiennej obowiązującej w banku w okresie naliczania nie przekraczającej 1,16 % stopy redyskonta weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym. Oprocentowanie w dniu zawarcia umowy wynosiło 17,98 % w stosunku rocznym. Dopłaty ze środków Agencji do należnego bankowi oprocentowania kredytów udzielonych na cele określone w umowie nie mogły przekraczać kwoty odsetek naliczonej w wysokości 1,0 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym. Dopłaty w dniu zawarcia umowy wynosiły 14,10 % w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu dla kredytobiorcy wynosiło zatem 3,88 % w stosunku rocznym¹.

Żona G. W. E. W. wyraziła zgodę na zawarcie przez męża tej umowy z bankiem.

Zabezpieczeniem prawnym udzielonego kredytu był m. in. weksel in blanco kredytobiorcy podpisany w dniu 14 września 1999 roku przez małżonkę i poręczony wekslowo przez A. W., L. W., D. W. i M. W..

Tego samego dnia G. W. i jego żona E. W. oraz A. W., L. W., M. W. i D. W. podpisali przedstawioną im przez bank deklarację do weksla in blanco, w treści której wskazane zostało, że jako zabezpieczenie spłaty kredytu udzielonego na mocy umowy z dnia 15 września 1999 roku nr (...) G. W. składa do dyspozycji banku weksel in blanco, który bank ma prawo wypełnić na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego przez niego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i innymi należnościami banku, w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, w których służy bankowi prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Bank ma prawo opatrzyć ten weksel datą płatności według swego uznania. Może być opatrzony klauzulą bez protestu i klauzulą waluty, w postaci numeru umowy kredytowej.

W tej samej dacie A. W., L. W., M. W. i D. W. złożyli wobec banku oświadczenia o udzieleniu solidarnego poręczenia za zobowiązania z tytułu udzielonego G. W. przez ten Bank kredytu w wysokości 75 000 zł, z jednoczesnym wskazaniem, że te poręczenia obejmują zobowiązania kredytobiorcy istniejące w chwili udzielenia poręczeń, jak i mogące powstać w przyszłości z tytułu tego kredytu na wypadek, gdyby kredytobiorca nie wykonał tych zobowiązań.

W dniu 22 grudnia 2009 roku G. W. zwrócił się do Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. o umorzenie mu „w całości odsetek karnych i ustawowych, oraz pozostałej części zadłużenia” z tytułu umowy nr (...), uzasadniając ten wniosek tym, że wskutek licytacji jego gospodarstwo rolne zostało sprzedane w 2008 roku i nie ma już żadnego majątku i mieszkania, ponieważ zostały sprzedane przez komornika i utrzymuje się tylko z dorywczej pracy. Jego zaległości kredytowe wynikły z drastycznego spadku cen żywca pod koniec lat dziewięćdziesiątych i niewypłacania pieniędzy przez skupujących żywca oraz klęsk żywiołowych, jakie dotknęły go w okresie od 1997 roku do 2005 roku.

W dniu 3 marca 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawiadomił G. W., E. W. oraz A. W., L. W., M. W. i D. W. o tym, że w dniu 31 marca 2016 roku przystąpi do wypełnienia opisanego wyżej weksla in blanco. Weksel zostanie wypełniony zgodnie z doręczoną bankowi deklaracją wekslową z dnia 14 września 1999 roku na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy weksla z tytułu dopłat Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania wskazanego kredytu w łącznej kwocie 35 394,19 zł, w tym:

- 1) dopłaty Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – 11 147,80 zł,
- 2) wymagalne odsetki ustawowe od dopłat Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – 24 246,39 zł,

wraz z dalszymi odsetkami i opłatami naliczonymi od dnia wypełnienia weksla od kwoty 11 147,80 zł, liczonymi według ustawowej stopy procentowej, wynoszącej aktualnie 5 % w skali roku.

Jako datę płatności weksla bank wyznaczył dzień 21 marca 2016 roku. Miejscem płatności weksla miał zostać wskazany bank (...) w L..

Zawiadomienie to, będące jednocześnie wezwaniem do zapłaty przedmiotowego zobowiązania, pozostało bezskuteczne.

W dniu 29 lutego 2016 roku weksel in blanco wystawiony przez G. W. i E. W. oraz poręczony przez A. W., L. W., M. W. i D. W. został wypełniony na kwotę 35 394,19 zł z terminem zapłaty w dniu 21 marca 2016 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny, podkreślając, że był on bezsporny.

Dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał, że dochodzone przez powoda w stosunku do pozwanych roszczenie jest wywodzone z weksla własnego wystawionego przez pozwanych G. W. i E. W. i poręczonego przez pozostałych pozwanych, który nie został puszczony w obieg.

Zobowiązania wekslowe mają charakter abstrakcyjny. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 roku, Nr 37, poz. 282, ze zm.) jeżeli weksel niezupełny w chwili wystawienia został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz był w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Jak wyjaśniono w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2005 roku, II CK 426/04, Lex nr 147229, sytuacja dłużnika wekslowego zależy od tego, czy odpowiada on wobec pierwszego wierzyciela (remitenta), czy też wobec kolejnego wierzyciela wekslowego (kolejnego nabywcy weksla). W odniesieniu do remitenta odpowiedzialność dłużnika jest o tyle łagodniejsza, że może on bez żadnych ograniczeń powołać się na tak zwane zarzuty subiektywne, w tym przede wszystkim związane ze stosunkiem podstawowym. Przy wekslu niezupełnym w chwili wystawienia (in blanco) istotne znaczenie ma zarzut wypełnienia niezgodnie z treścią łączącego strony porozumienia wekslowego, to jest tak zwanej deklaracji wekslowej.

Z chwilą wręczenia weksla in blanco wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla a osobą, której ten weksel jest wręczany, określającego sposób jego uzupełnienia. Wykładnia umowy w zakresie tego porozumienia podlega ogólnym zasadom prawa cywilnego, to jest wyrażonym w przepisach art. 65 § 1 i § 2 k.c.

W niniejszej sprawie takie porozumienie, określające sposób wypełnienia przedmiotowego weksla in blanco, strony zawarły w dniu 14 września 1999 roku. Zgodnie z tym porozumieniem, wierzyciel (powód) w razie uchybienia przez pozwanego G. W. (dłużnika) jego obowiązkom w zakresie zwrotu środków pieniężnych z tytułu przedmiotowego kredytu mógł wypełnić ten weksel na całą kwotę należną z tego tytułu wraz z odsetkami, prowizją i innymi jego należnościami, od daty wymagalności oraz opatrzyć go datą płatności według jego uznania.

Na podstawie art. 10 Prawa wekslowego pozwani powołali się na niezgodność uzupełnienia blankietu weksla z otrzymanym upoważnieniem, polegającą na dokonaniu tego uzupełnienia już po przedawnieniu zabezpieczonego roszczenia wynikłego ze stosunku podstawowego. Konieczne było zatem ustalenie, czy przedmiotowy weksel został wypełniony zgodnie z umową, a w szczególności, czy w chwili jego uzupełnienia istniało jeszcze nieprzedawnione roszczenie podlegające zabezpieczeniu tym wekslem. Wykładnia postanowień deklaracji wekslowej towarzyszącej wystawieniu weksla in blanco wręczanego wierzycielowi dla zabezpieczenia określonego roszczenia prowadzi zazwyczaj do wniosku że treścią upoważnienia jest objęte jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu (por. w tym zakresie uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 roku, II CKN 25/00, niepub.). Użycie w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksla w każdym czasie oznacza dowolną chwilę, ale tylko przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Także użycie w deklaracji wekslowej zwrotu o możliwości opatrzenia weksla in blanco datą płatności według uznania wierzyciela może być rozumiane jako dowolna data, ale mieszcząca się w okresie od dnia wymagalności zabezpieczonego wekslem roszczenia do dnia upływu terminu jego przedawnienia.

Przepis art. 30 Prawa wekslowego stanowi, że zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (awal) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba podpisana na wekslu. Zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem, do czasu indosowania weksla przez remitenta, może podnosić także poręczyciel, który udzielił poręczenia wekslowego na wekslu in blanco, a który ponosi odpowiedzialność taką jak wystawca weksla (art. 32 Prawa wekslowego).

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Powodowy bank jest niewątpliwie przedsiębiorcą, którego jednym z głównych sposobów prowadzenia działalności gospodarczej jest udzielanie kredytów i pożyczek, a przedmiotowy kredyt został udzielony pozwanemu G. W. właśnie w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej, toteż termin przedawnienia roszczenia o zwrot środków pieniężnych z tego tytułu wynosi trzy lata. Odpłatność kredytu stanowi bowiem podstawę działalności kredytowej banku, która polega na uprawnieniu banku do pobierania od udzielonego / wykorzystanego kredytu określonego oprocentowania (odsetek). Odsetki płacone przez klienta bankowi zalicza się do przedmiotu głównego świadczenia kredytobiorcy, w związku z czym są one podstawowym ekwiwalentem świadczenia banku.

Nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia powoda o dziesięcioletnim terminie przedawnienia przedmiotowego roszczenia, ponieważ z ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, że przedmiotowy kredyt został udzielony pozwanemu G. W. w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej (bankowej) a nie z jakiegokolwiek innego tytułu. Okoliczność, że zgodnie z treścią umowy kredytowej pozwanemu G. W. przysługiwała dopłata ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. na spłatę części należnego powodowi oprocentowania kredytu nie ma żadnego znaczenia w przedmiotowym zakresie, ponieważ stronami tej umowy był powód (kredytujący przedsiębiorca) i ten pozwany (kredytobiorca).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie o zapłatę pożyczki stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W przypadku kredytu spłacanego w ratach, do momentu, w którym nie nastąpiło wypowiedzenie umowy kredytowej, trzyletni bieg przedawnienia rozpoczyna się co do każdej z rat z osobna w momencie upływu terminu jej płatności określonego w harmonogramie kredytowym.

Z ustaleń faktycznych wynika, że przedmiotowy kredyt wraz z należnościami ubocznymi (odsetkami) miał być zwrócony powodowi przez pozwanego G. W. do dnia 30 sierpnia 2009 roku. Toteż najpóźniej od dnia 31 sierpnia 2009 roku rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczenia powoda przeciwko temu pozwanemu, jak i przeciwko pozostałym pozwanym jako współdłużnikom.

W okresie biegu tego terminu, to jest w dniu 22 grudnia 2009 roku, nastąpiło przerwanie jego biegu w odniesieniu do pozwanego G. W., ponieważ ten pozwany w tym dniu złożył powodowi wskazane w ustaleniach faktycznych oświadczenie, które w świetle art. 123 § 1 pkt 2 k.c. (bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje) skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia. W stosunku do G. W. od tej daty bieg przedmiotowego terminu rozpoczął się na nowo (art. 124 § 1 k.c.) i w związku z tym przedawnienie tego roszczenia wraz z roszczeniami o należności uboczne nastąpiło w dniu 23 grudnia 2012 roku.

W odniesieniu do pozostałych pozwanych, to jest współdłużników pozwanego G. W., przedawnienie roszczeń powoda nastąpiło wcześniej, bo w dniu 31 sierpnia 2012 roku, gdyż nie ma żadnych dowodów, że również ci pozwani dokonali, czy też sam powód dokonał, jakichkolwiek czynności skutkujących przerwaniem biegu przedmiotowego terminu przedawnienia także wobec któregośkolwiek z nich, a zgodnie z art. 372 k.c. w związku z art. 881 k.c. przerwanie

lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników. Z ustaleń faktycznych wynika, że pozostali pozwani byli nie tylko wekslowymi poręczycielami zobowiązania pozwanego G. W..

Tym samym Sąd Rejonowy uznał za zasadny zarzut pozwanych przedawnienia przedmiotowego roszczenia ze stosunku podstawowego, a w konsekwencji ich zarzut, że przedmiotowy weksel in blanco został wypełniony przez powoda niezgodnie z umową stron (deklaracją wekslową), skoro wypełnienie przez powoda tego weksla nastąpiło ponad 3 lata po przedawnieniu roszczeń, które zabezpieczał.

W sprawie nie zostały ustalone żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że podniesienie przez wszystkich pozwanych zarzutu przedawnienia roszczeń powoda jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Z tych względów na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd Rejonowy uchylił wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalił powództwo.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwani są stroną wygrywającą, ponieważ wytoczone przeciwko nim powództwo zostało oddalone w całości, ale skoro tylko powód poniósł koszty procesu, jego wniosek o zasądzenie ich zwrotu od pozwanych na jego rzecz podlegał oddaleniu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594, ze zm.) Sąd Rejonowy nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa opłatę od zarzutów, od której uiszczenia pozwani byli zwolnieni.

*

Apelację od tego wyroku wniósł powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w ustaleniach faktycznych, polegającą na ustaleniu, że nastąpiło przedawnienie roszczenia i nieuwzględnieniu twierdzeń powoda o dziesięcioletnim terminie przedawnienia roszczenia.

Powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i utrzymanie w mocy w całości nakazu zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Sąd Rejonowy dokonał też obszernej, wnikliwej i trafnej oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, z odwołaniem się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela i zbędne jest jej ponowne przytaczanie.

Wbrew redakcji zarzutu apelacji należy stwierdzić, że w istocie apelacja powoda zarzuca Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 118 k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na przyjęciu, że roszczenie powoda obejmujące środki będące dopłatami Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. do kredytu udzielonego G. W. przez powodowy bank jest roszczeniem wynikającym z prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej i podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia (a nie dziesięcioletniemu), a w konsekwencji Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że weksel został wypełniony przez powoda po przedawnieniu tego roszczenia, niezgodnie z deklaracją wekslową.

Sąd Okręgowy tego zarzutu nie podziela. Należy zwrócić uwagę, że orzecznictwo, do którego skarżący odwoływał się na poparcie swego twierdzenia o dziesięcioletnim terminie przedawnienia, dotyczyło innych stanów faktycznych, a mianowicie sytuacji, gdy roszczenia były dochodzone przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na podstawie umowy łączącej ją z innymi podmiotami (czy to bankami, czy to rolnikami) i wówczas Sąd Najwyższy podkreślał, że ta Agencja w relacjach umownych z innymi podmiotami, związanych z wspieraniem przez nią działalności rolniczej, nie może zostać uznana za podmiot prowadzący działalność gospodarczą i jej roszczenia podlegają dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, co nie dotyczy oczywiście odsetek, które jako świadczenie okresowe podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2011 roku, I CSK 799/10, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 roku, I CSK 446/14, Lex nr 1751282, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 roku, V CK 308/04, Lex nr 398327).

Słusznie jednak Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny niniejszej sprawy jest inny, a mianowicie powód dochodzi roszczeń z umowy kredytu zawartej przez powoda (bank, którego działalność gospodarcza polega m. in. na udzielaniu kredytów) z pozwanym G. W., a dopłaty w/w Agencji do tego kredytu następowały na rzecz banku. Przedmiotowy kredyt był dla banku źródłem osiągnięcia zysku tak jak inne udzielane kredyty, a korzyść z obniżonego oprocentowania odnosił kredytobiorca. Bank, dochodząc od kredytobiorcy (oraz od osób współodpowiedzialnych za te zobowiązania) zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości tych dopłat (i odsetek od nich), realizuje w ten sposób roszczenia z umowy kredytu związane z jej nienależytym wykonaniem przez kredytobiorcę. Nie można zatem uznać, że o zakwalifikowaniu tego roszczenia jako związanego bądź niezwiązanego z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda ma decydować pierwotne pochodzenie środków wypłaconych bankowi, których zapłaty obecnie dochodzi.

Za trzyletnim terminem przedawnienia roszczeń banku wobec rolników z tytułu tego rodzaju preferencyjnych kredytów, także w zakresie należności z tytułu dopłat Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do odsetek od kredytu, opowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2008 roku, V CSK 164/08, OSNC-ZD 2009/3/75 i Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 września 2013 roku, I ACa 341/13, Lex nr 1372351.

Dodać należy, że przedawnienie należności głównej jest równoznaczne z przedawnieniem w całości roszczenia o odsetki za opóźnienie od tej należności (por. np. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

Tym samym, dzielając wywód Sądu Rejonowego o wypełnieniu przez powoda weksla niezgodnie z deklaracją wekslową i objęciu nim z naruszeniem art. 10 Prawa wekslowego zobowiązań przedawnionych, Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Skarżący nie sformułował zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięć o kosztach procesu i o nieuiszczonych kosztach sądowych, a Sąd Odwoławczy z urzędu uwzględnił tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, II CSK 400/07). Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego nie było podstaw do zmiany tych rozstrzygnięć.

Wobec oddalenia apelacji powoda, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. należało oddalić wnioski powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Odsetki miały być płatne kwartalnie - § 6 umowy.